

Arrest

nr. 209 688 van 20 september 2018
in de zaken RvV X, X en X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X – die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn en die handelt in eigen naam en samen met x optreedt als wettelijke vertegenwoordiger van de minderjarige kinderen x en x, beiden eveneens van Somalische nationaliteit – op 28 februari 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 23 januari 2018 tot weigering van de afgifte van een visum type D.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota's met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesmemories.

Gelet op de beschikkingen van 28 juni 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 augustus 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat A. LOOBUYCK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker en de minderjarige kinderen dienen op 23 augustus 2017 aanvragen in tot afgifte van een visum gezinshereniging, in functie van respectievelijk zijn echtgenote en hun moeder.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 29 januari 2018 beslissingen tot weigering van de afgifte van een visum, ten aanzien van zowel verzoeker als de minderjarige kinderen. Deze beslissingen, die identiek zijn, luiden als volgt:

“De betrokkenen kunnen geen beroep doen op de bepalingen betreffende de gezinshereniging in art. 10,1,1,4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Overwegende dat een aanvraag werd ingediend door [S.J.M.] [...] en de kinderen [S.] [...] en [K.] [...], teneinde hun vermoedelijke echtgenote/moeder [S.J.R.] [...] in België te vervoegen.

Overwegende dat art 10§2 alinea 5 van de wet stelt dat:” de alinea's 2 en 3 zijn niet van toepassing op familieleden van een erkend vluchteling/subsidiaire beschermde gevisieerd in §1 alinea 1,4°,5° en 7° indien de familieband of verwantschapsband dateert van voordat de vreemdeling het Rijk binnenkwam en voor zover de aanvraag werd ingediend binnen het jaar nadat de beslissing tot toekenning van het statuut tot vluchteling/subsidiaire bescherming werd toegekend”

Overwegende dat in huidig geval de visumaanvraag werd ingediend op 23/08/2017 terwijl mevrouw [S.J.] reeds op 14/07/2016 het statuut van erkend vluchteling werd toegekend, hetzij meer dan een jaar eerder. Bijgevolg dient de te vervoegen persoon te bewijzen dat hij/zij over de nodige bestaansmiddelen beschikt zoals voorzien door de wet evenals het bewijs van een geregistreerd huurcontract voor te leggen. Dit doet mevrouw echter niet.

Het dossier bevat geen enkel bewijs aangaande haar bestaansmiddelen en het voorgelegde huurcontract bevat geen registratie. Bijgevolg is niet voldaan aan de voorwaarden gesteld door de wet.

Overwegende daarnaast dat de aanvragen werden ingediend op grond van een eenvoudig huwelijkscertificaat en geboortecertificaten, niet gelegaliseerd

Overwegende dat in huidig geval de voorgelegde documenten niet gelegaliseerd werden daar ze afkomstig zijn uit Somalië, een land waarvan de regering niet door België wordt erkend. Bijgevolg kunnen we geen zekerheid hebben over de authenticiteit van deze documenten.

Overwegende dat de voorgelegde documenten kleurenkopies betreffen waardoor de authenticiteit niet gevrijwaard is.

Bijgevolg kunnen de voorgelegde documenten dan ook niet erkend worden in België.”

Dit zijn de eerste, tweede en derde bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

2.1. Verzoekers vragen in drie afzonderlijke verzoekschriften de vernietiging van de drie beslissingen tot weigering van de afgifte van een visum, getroffen ten aanzien van verzoeker en de minderjarige kinderen. Gelet op de vaststellingen dat enerzijds de bestreden beslissingen identiek zijn gemotiveerd en anderzijds de drie verzoekschriften een identieke inhoud hebben, is het in het belang van een goede rechtsbedeling aangewezen de beroepen – gekend onder de rolnummers 217 118, 217 131 en 219 190 – samen te behandelen en te berechten.

2.2. Verzoekers hebben ervoor geopteerd synthesesmemories neer te leggen. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), doet de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen uitspraak op basis van deze memories behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekers voeren in een eerste en tweede middel – die samen worden behandeld – een schending aan van artikel 10 van de Vreemdelingenwet, van artikel 8 van het EVRM, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zij verstrekken, behoudens wat betreft de personalia, volgende identieke toelichting bij hun middelen:

“[...] II.1.1. De verwerende partij heeft de visumaanvraag tot gezinshereniging van verzoekende partij geweigerd omdat verwerende partij meer dan een jaar na het verkrijgen van de vluchtelingenstatus van haar moeder de aanvraag tot gezinshereniging indiende.

Aldus meende de verwerende partij dat artikel 10, §2, vijfde lid VW van toepassing was:

[...]

Nochtans stuurde de verzoekende partij, via zijn sociaal assistent, op 27 juni 2017 volgende mail naar zowel de ambassade als de verwerende partij (stuk 3):

[...]

Geachte heer, mevrouw,

Mevr. S.J.R. is erkend als vluchteling.

Haar familieleden zijn nu pas in Ethiopië om een visum gezinshereniging aan te vragen

Omwille van financiële problemen raakten zij er niet vroeger.

Haar gezin bestaat uit haar

[...]

Enkel de echtgenoot beschikt over een paspoort.

Voor de kinderen werd een aanvraag ingediend bij de Somalische ambassade te Ethiopië om een paspoort te verkrijgen.

Betrokkenen hebben hiervan bewijsstukken.

Het kan echter nog enkele maanden duren vooraleer een paspoort wordt afgeleverd.

• Kan er toegang gegeven worden tot de ambassade obv dit paspoort en deze bewijsstukken om deze visumaanvraag nu in te dienen?

• Kan er eventueel verlenging gegeven worden van de vrijstellingstermijn mbt de materiële voorwaarden?

Momenteel verloopt de termijn 14/07/2017.

Met de meeste hoogachting,

[...]

II.1.2. De verzoekende partij, noch de sociaal assistent van haar moeder kregen hier ooit een antwoord op.

Niet alleen zat zij met het paspoortprobleem, daarnaast is het ook niet evident om een afspraak geregeld te krijgen gelet op het feit dat de afspraken via internet dienen te gebeuren en dat deze bijna onmogelijk te bemachtigen zijn.

Nochtans is duidelijk dat de verzoekende partij tijdig haar problematiek heeft trachten aan te kaarten en erop gewezen dat zij in een overmachtssituatie dreigde verzeild te raken.

Er kwam van niemand reactie.

II.1.2. De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (d.w.z. de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn.

Algemeen wordt aangenomen dat de materiële motiveringsverplichting een procedureel en een inhoudelijk voorwerp heeft.

De inhoudelijke motiveringsplicht gebiedt dat de motieven waarop een bestuurshandeling rust, deugdelijk zijn: de beslissing moet gedragen worden door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn.

In casu lijkt het of de verwerende partij heeft de e-mail nooit gekregen. In de bestreden beslissing wordt er met geen woord gerept over de onmogelijkheid voor de verzoekende partij om toepassing te kunnen maken van artikel 10, §2, 5de lid VVV. Nochtans dient de verwerende partij rekening te houden met alle elementen in haar bezit alvorens zij een beslissing neemt.

Dit is niet ernstig en consitueert bijgevolg een schending van de materiële motiveringsverplichting, meer bepaald de zorgvuldigheidsplicht en artikel 10, §2, 5de lid VW.

Nochtans dient de verwerende partij rekening te houden met alle elementen in haar bezit alvorens zij een beslissing neemt.

II.1.3. In haar nota met opmerkingen omzeilt de verwerende partij de hierboven aangehaalde problematiek. Zij ontkent wel niet de e-mail ontvangen te hebben.

Zij heeft geen rekening gehouden met de specifieke problemen waarmee de verzoekende partij werd geconfronteerd, noch heeft zij hieromtrent gemotiveerd, zoals het een deugdelijk bestuur betaamt.

Nochtans werd in het verleden wel vaker met specifieke omstandigheden rekening gehouden bij de toepassing van artikel 10, §2, vijfde lid VW (<http://www.aqii.be/nieuws/een-jaar-vrii-gesteld-vanvoorwaarden-gezinshereniqing-na-qeqronda-9ter>) :

Wat met dossiers van familie van subsidiair beschermde of medisch geregulariseerden met beperkt verblijfsrecht die voor het arrest van het GwH (dus voor 26 september 2013) onterecht geweigerd zijn door de DVZ? Omdat ze niet voldeden aan de voorwaarde van bestaansmiddelen, huisvesting of ziekteverzekering - terwijl die voorwaarden eigenlijk niet op hen van toepassing waren?

De aanvragers die om de bovengenoemde reden definitief geweigerd zijn (dus zonder een lopende beroepsprocedure) kunnen een nieuwe aanvraag indienen, ook al is de termijn van één jaar intussen verstreken. Dat verneemt het Kruispunt van het kabinet van Staatssecretaris Maggie De Block en de DVZ:

- In de nieuwe aanvraag moet men verwijzen naar de eerste aanvraag, ingediend binnen het jaar na de toekenning van de status van subsidiaire bescherming of medische regularisatie.
- De DVZ zal die tweede aanvraag behandelen volgens de situatie waarin de aanvrager zich bevond op het ogenblik van zijn eerste aanvraag.
- Belangrijke voorwaarde is dat de aanvrager destijds een formele aanvraag gezinshereniging ingediend heeft (die geweigerd is). Wie nooit een aanvraag indiende, valt niet onder deze regeling. Zelfs als dat was omdat de DVZ de aanvraag toch zou weigeren volgens zijn toenmalige praktijk.

• Wie kan aantonen dat de diplomatieke post of gemeente een dossier voor hem opstartte om een aanvraag gezinshereniging in te dienen, zou ook onder bovenvermelde regeling kunnen vallen. Dat geldt dus voor wie geen bijlage 15quinquies of bijlage 41 bis (bewijs van je formele aanvraag in het buitenland resp. België) kreeg omdat hij nog niet alle vereiste documenten overmaakte (maar wel al een deel ervan).

Ook hier was de termijn in principe verstreken, doch besliste de verwerende partij op grond van bijzondere omstandigheden om deze toch nog toe te passen.

Zelfs al zou ze in casu geen uitzondering willen maken, dan nog ontslaat haar dit niet van de plicht om hieromtrent aldus te motiveren.

De nota met opmerkingen levert dus geen repliek op dit middel in de mate dat het louter de wet citeert. De verzoekende partij kent de wet ook, zoniet had zij de verwerende partij niet via haar sociaal assistent gecontacteerd om haar op te hoogte te brengen van haar problemen.

Dit is niet ernstig en consitueert bijgevolg een schending van de materiële motiveringsverplichting, meer bepaald de zorgvuldigheidsplicht en artikel 10, §2, 5de lid VW.

[...]

II.2.1. Artikel 8 EVRM luidt als volgt:

"Artikel 8 - Recht op eerbiediging van privé familie- en gezinsleven

1. Een ieder heeft het recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie[^].
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

II.2.2. De rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens stelt duidelijk dat een familieband tussen echtgenoten wordt verondersteld (cf. EHRM, 21 juli 1988, Berrehab/Nederland, §21; EHRM, 28 november 1996, Ahmut/Nederland, §60).

In casu wordt het verblijfsrecht van de moeder van verzoekende partij in België niet betwist.

II.2.3. Het feit dat het in casu een eerste binnenkomst op het grondgebied betreft, impliceert normaliter dat er geen sprake is van een inmenging in het familieleven van verzoekende partij.

Dit neemt echter niet weg dat verwerende partij in casu wel degelijk een positieve verplichting heeft om verzoekende partij en haar moeder een gezins- en familieleven te laten onderhouden en uitbouwen (EHRM 28 november 1996 Ahmut/Nederland, §63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, §38). Dit gebeurt door een afweging van de verschillende belangen in kwestie.

In het geval dat een familieleven aangetoond is (quod in casu, zie supra) dient de verwerende partij, op grond van artikel 8 EVRM, dus over te gaan tot een afweging van de verschillende belangen in de zaak. In casu werd geenszins geverifieerd of verzoekende partij en haar moeder ook elders hun familieleven kunnen 'uitoefenen'.

Aangezien de moeder van de verzoekende partij in België de vluchtelingenstatus verkreeg, kan de verwerende partij in elk geval niet ernstig voorhouden dat de verzoekende partij en haar moeder in Somalië kunnen samenwonen. Een familieleven in Somalië is voor hen dus onmogelijk. In tegenstelling tot wat de verwerende partij in haar nota met opmerkingen voorhoudt, schendt de bestreden beslissing aldus wel degelijk op disproportionele wijze haar recht op een familieleven.

II.2.4. Nergens uit het dossier blijkt immers dat de verwerende partij een belangenafweging heeft gemaakt met betrekking tot de mogelijkheid dat verzoekende partij en haar moeder redelijkerwijze hebben om elders een familieleven voort te zetten.

Het loutere feit dat de voorgelegde documenten niet werden gelegaliseerd is een non argument aangezien de verwerende partij zelf wijst op de onmogelijkheid om Somalische documenten gelegaliseerd te krijgen.

II.2.5. De bestreden beslissing is dus in strijd met artikel 8 EVRM en met de materiële motiveringsplicht.”

3.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

3.3. Artikel 10, §§ 1 en 2 van de Vreemdelingenwet, luidt als volgt:

“§ 1 Onder voorbehoud van de bepalingen van artikelen 9 en 12, zijn van rechtswege toegelaten om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven:

[...]

4° de volgende familieleden van een vreemdeling die sedert minimaal twaalf maanden toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf van onbepaalde duur in het Rijk of sedert minimaal twaalf maanden gemachtigd is om er zich te vestigen. Die termijn van twaalf maanden vervalt indien de echtelijke band of het geregistreerde partnerschap reeds bestond voor de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam of indien zij een gemeenschappelijk minderjarig kind hebben. Deze voorwaarden met betrekking tot de aard van het verblijf en de duur van het verblijf zijn niet van toepassing indien het familieleden betreft van een vreemdeling die overeenkomstig artikel 49, § 1, tweede of derde lid, of artikel 49/2, §§ 2 of 3, als begunstigde van een internationale beschermingsstatus tot een verblijf in het Rijk is toegelaten :

- de buitenlandse echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap gesloten werd dat als gelijkwaardig beschouwd wordt met het huwelijk in België, die met hem komt samenleven, op voorwaarde dat beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar. Deze minimumleeftijd wordt echter teruggebracht tot achttien jaar wanneer, naargelang het geval, de echtelijke band of dit geregistreerd partnerschap, reeds bestond vóór de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam;*
- hun kinderen, die met hen komen samenleven alvorens zij de leeftijd van achttien jaar hebben bereikt en alleenstaand zijn;*

[...]

§2 De in § 1, eerste lid, 2° en 3° bedoelde vreemdelingen moeten het bewijs aanbrengen dat ze beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen ten behoeve van zichzelf en om te voorkomen dat ze ten laste van de openbare overheden vallen.

De in § 1, eerste lid, 4° tot 6°, bedoelde vreemdelingen moeten het bewijs aanbrengen dat de vreemdeling die vervoegd wordt over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgerlijk Wetboek en over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de vreemdeling bewijst dat het onroerend goed voldoet aan de gestelde voorwaarden.

De vreemdeling bedoeld in § 1, eerste lid, 4° en 5°, moet het bewijs aanbrengen dat de vreemdeling die vervoegd wordt beschikt over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen zoals bepaald in § 5 om zichzelf en zijn gezinsleden te onderhouden en om te voorkomen dat zij ten laste van de openbare overheden vallen. Deze voorwaarde is niet van toepassing indien de vreemdeling zich enkel laat vervoegen door de leden van zijn familie bedoeld in § 1, eerste lid, 4°, tweede en derde streepje.

De vreemdeling bedoeld in § 1, eerste lid, 6°, moet het bewijs aanbrengen dat de vreemdeling die vervoegd wordt beschikt over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen zoals bepaald in §

5 ten behoeve van zichzelf en van zijn familieleden en om te voorkomen dat zij ten laste van de openbare overheden vallen.

Het tweede, derde en vierde lid zijn niet van toepassing op de in § 1, eerste lid, 4° tot 6° bedoelde familieleden van een als vluchteling erkende vreemdeling en van een vreemdeling die de subsidiaire bescherming geniet indien de bloed- of aanverwantschapsbanden of het geregistreerd partnerschap al bestonden vooraleer de vreemdeling het Rijk binnenkwam en voor zover de aanvraag tot verblijf op basis van dit artikel werd ingediend in de loop van het jaar na de beslissing tot erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of de toekenning van de subsidiaire bescherming van de vreemdeling die vervoegd wordt.”

3.4. Verzoekers betwisten de vaststelling in de bestreden beslissingen niet dat zij geen bewijsstukken inzake de bestaansmiddelen van de referentiepersoon hebben overgemaakt en evenmin het bewijs van een geregistreerd huurcontract. Zij betogen evenwel dat verweerder via een e-mailbericht van 27 juni 2017 tijdig op de hoogte werd gebracht van de praktische problemen om de visumaanvraag in te dienen binnen het jaar nadat de referentiepersoon werd erkend als vluchteling. Zij voeren aan dat de verwerende partij hiermee geen rekening heeft gehouden en hierover evenmin gemotiveerd heeft.

3.5. Verzoekers geven in hun verzoekschriften het e-mailbericht weer dat dhr. W.V., een sociaal assistent, op 27 juni 2017 naar de ambassade en verweerder zou hebben verzonden. De bestemming is in eerste instantie de diplomatieke post in “Addis Ababa”. De verwerende partij wordt slechts in “CC” gezet. De sociaal assistent deelt mee dat verzoekers “*nu pas*” in Ethiopië zijn aangekomen omwille van financiële problemen, dat verzoeker beschikt over een paspoort doch niet de minderjarige kinderen en dat het enkele maanden kan duren vooraleer ze via de Somalische ambassade in Ethiopië paspoorten verkrijgen. Hij wijst erop dat de termijn verloopt op 14 juli 2017 en stelt de volgende twee vragen:

- “*Kan er toegang gegeven worden tot de ambassade obv dit paspoort en deze bewijsstukken om deze visumaanvraag nu in te dienen?*”
- “*Kan er eventueel verlenging gegeven worden van de vrijstellingstermijn mbt de materiële voorwaarden?*”

3.6. Zoals de kennisgeving door middel van een aangetekende brief niet is voltooid op het ogenblik van de aanbidding van die brief door de verzender bij de postdiensten, is de kennisgeving door middel van een e-mailbericht niet voltooid door de loutere ‘verzending’ ervan op de computer van de verzender (cf. RvS 16 september 2003, nr. 224.647). Er is in casu geen bewijs van ontvangst door de bestemmingen van de mail, dit door een leesbevestiging of door een automatische reply van ontvangst van de betrokken mail. Een afschrift van deze mail bevindt zich ook niet in het administratief dossier. Het is niet omdat de verwerende partij in haar nota geen gewag maakt van het mailbericht dat ze daarom niet ontkent het ontvangen te hebben. De bij het verzoekschrift gevoegde afdruk van het mailbericht bevat geen elektronische handtekening waaruit blijkt dat de verzender zich het bericht toe-eigent. Evenmin vormt dit een bewijs dat de inhoud ervan als zodanig verzonden werd en naderhand niet werd aangepast. De Raad kan er dan ook geen bewijswaarde aan verlenen. Verzoekers kunnen dan ook niet dienstig opwerpen dat de verwerende partij de zorgvuldigheids- en motiveringsplicht heeft geschonden door geen rekening te houden met dit mailbericht en hierover niet te motiveren in de bestreden beslissing.

3.7.1. Ten overvloede, indien aan het mailbericht toch bewijswaarde dient te worden verleend, merkt de Raad op dat het mailbericht is gericht aan de diplomatieke post in “Addis Ababa”. De verwerende partij wordt slechts in “CC” gezet. Er kan dan ook niet verwacht worden van de verwerende partij dat ze gelet op het feit dat ze slecht in “CC” staat, het mailbericht beantwoordt of hierover motiveert in de bestreden beslissing. Voorts is het mailbericht niet afkomstig van verzoekers zelf of van hun raadsman en is de verzender van het bericht een sociaal assistent, die een derde is. In deze omstandigheden kan niet van de verwerende partij worden verwacht dat ze hiermee rekening houdt en hierover motiveert.

3.7.2. Ten overvloede, uit het mailbericht blijkt dat geen overmachtssituatie wordt aangevoerd zoals in het verzoekschrift wordt voorgehouden. Wel wordt gevraagd om een “*verlenging [te geven] van de vrijstellingstermijn mbt de materiële voorwaarden*”. Dergelijke mogelijkheid is echter niet voorzien in artikel 10, §2, vijfde lid van de Vreemdelingenwet. Verzoekers kunnen niet anders dan hiervan op de hoogte te zijn. Dit veronderstelt geen antwoord van de verwerende partij. Hoe dan ook, praktische en financiële moeilijkheden – die bovendien in casu niet worden aangetoond – om visumaanvragen tijdig te initiëren zijn elementen waarmee elke aanvrager van een visum zich geconfronteerd kan zien en betreffen geen situatie van overmacht. Er anders over oordelen zou impliceren dat het voor elke

vreemdeling zou volstaan zich te beroepen op financiële en praktische problemen bij het verkrijgen van een visum, teneinde de wettelijk voorziene termijn van één jaar zoals bedoeld in artikel 10, §2, vijfde lid van de Vreemdelingenwet te ontwijken. Waar verzoekers betogen dat verweerder in het verleden vaker met specifieke omstandigheden van een individuele zaak rekening heeft gehouden en verwijzen naar de behandeling van dossiers van familieleden van vreemdelingen die de subsidiaire beschermingsstatus genieten, dient de Raad op te merken dat verzoekers deze situatie bezwaarlijk naar analogie op hun eigen situatie kunnen toepassen. De door verzoekers aangehaalde situatie betreft namelijk deze waarin het Grondwettelijk Hof in het arrest van 26 september 2013 met nummer 121/2013 heeft gesteld dat artikel 10, §2, vijfde lid van de Vreemdelingenwet *“niet in die zin [zou] kunnen worden geïnterpreteerd dat zij alleen de familieleden beoogt van een vreemdeling die subsidiaire bescherming geniet en die over een machtiging tot onbeperkt verblijf beschikt. Aangezien de bestreden bepaling vereist dat de aanvraag tot verblijf is ingediend binnen het jaar na de beslissing waarbij de subsidiaire bescherming wordt toegekend aan de vreemdeling die wordt vervoegd, zou de bestreden bepaling, aldus geïnterpreteerd, de begunstigen van de subsidiaire bescherming van het voordeel ervan uitsluiten. Aldus zou de vrijstelling ten voordele van die personen zinledig zijn, wat niet de bedoeling van de wetgever kan zijn geweest.”* Deze interpretatie van voormelde wetsbepaling werkt met terugwerkende kracht, zodat artikel 10, §2, vijfde lid van de Vreemdelingenwet moet worden geacht reeds vanaf zijn bekendmaking als dusdanig te worden geïnterpreteerd. Het gegeven dat de verwerende partij alsnog familieleden van vreemdelingen die de subsidiaire beschermingsstatus genieten heeft vrijgesteld van de bestaansmiddelen- en huisvestingsvoorwaarde, ook al was de termijn van één jaar reeds verstreken, betreft niet het toestaan van een uitzondering op artikel 10, §2, vijfde lid van de Vreemdelingenwet, doch wel het toepassen van deze wetsbepaling conform de door het Grondwettelijk Hof verstrekte interpretatie ervan. Verzoekers' situatie is geenszins gelijkaardig aan de hierboven geschetste situatie, zodat zij zich hier niet op kunnen beroepen om hun standpunt te onderbouwen.

3.8. Concluderend, waar verzoekers een motivering aangaande het e-mailbericht in de bestreden beslissingen verwachten terug te vinden, ziet de Raad niet in waarom dergelijke motivering zich opdringt. In eerste instantie wordt verwezen naar punt 3.6. In tweede instantie kan worden verwezen naar punt 3.7. 1. Zoals uiteengezet in punt 3.7.2 blijkt niet dat verzoekers zich beroepen hebben op een overmachtssituatie en voorziet artikel 10, §2, vijfde lid van de Vreemdelingenwet niet in een verlengingsmogelijkheid van de termijn van één jaar. Verzoekers tonen de praktische en financiële moeilijkheden om de visumaanvragen in te dienen ook niet aan met een begin van bewijs en hun situatie is niet te vergelijken met deze van familieleden van vreemdelingen die de subsidiaire beschermingsstatus genieten, zoals vermeld in het arrest van het Grondwettelijk Hof van 26 september 2013 met nummer 121/2013.

3.9. Gelet op bovenstaande tonen verzoekers niet aan dat verweerder ten onrechte heeft gesteld dat verzoekers zich niet kunnen beroepen op de vrijstelling van de bestaansmiddelen- en huisvestingsvoorwaarden, zoals voorzien in artikel 10, §2, vijfde lid van de Vreemdelingenwet.

3.10. De verzoekende partij die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, zal vooreerst het bestaan moeten aantonen van het familie- en gezinsleven waarop zij zich beroept, en dit op voldoende nauwkeurige wijze met inachtneming van de omstandigheden van de zaak.

3.11. Verzoekers betogen zonder meer dat in casu het bestaan van een familieleden is aangetoond, doch dit blijkt niet. Het blijkt niet uit de bestreden beslissingen, daar verwerende partij hierin gewag maakt van de *“vermoedelijke echtgenote/moeder”*, waarbij wordt aangegeven dat slechts een eenvoudig huwelijkscertificaat en geboortecertificaten werden overgemaakt die niet gelegaliseerd zijn. Er wordt hierbij aangegeven dat er geen zekerheid bestaat over de authenticiteit van de documenten, waarbij tevens wordt opgemerkt dat de documenten kleurenkopieën betreffen. Aldus wordt in de bestreden beslissingen geenszins zonder meer aanvaard dat er in casu een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM is aangetoond omdat het de echtgenoot en de kinderen betreft van de persoon die vervoegd wordt. Verzoekers betogen in hun synthesesmemories dat het enkele feit dat de voorgelegde documenten niet werden gelegaliseerd geen afdoende argument is, aangezien verweerder in de bestreden beslissingen zelf wijst op de onmogelijkheid om Somalische documenten gelegaliseerd te krijgen. Hoewel verzoekers in deze opmerken dat een legalisering van de documenten niet haalbaar is, blijven zij – zowel naar aanleiding van hun visumaanvragen als naar aanleiding van hun synthesesmemories – in gebreke enig ander bewijs te leveren van de aangehaalde gezinsbanden met de referentiepersoon. Het komt in de eerste plaats aan verzoekers toe het bestaan van een gezinsleven aan te tonen. Het enkele gegeven dat zich niet in het bezit kunnen stellen van gelegaliseerde documenten, impliceert niet dat zij geen andere bewijsstukken kunnen overmaken, minstens tonen zij dit

niet aan. Verzoekers blijven dan ook in gebreke een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM aan te tonen. Bijgevolg wordt ook niet aannemelijk gemaakt dat er een belangenafweging diende plaats te hebben. Dit volstaat reeds opdat geen schending van artikel 8 van het EVRM wordt aangetoond.

3.12. Louter volledigheidshalve wijst de Raad er nog op dat verzoekers evenmin aantonen dat er in casu op de Belgische overheid een positieve verplichting rust om het vermeende gezinsleven tussen verzoekers en mevrouw R.S.J. verder op het Belgische grondgebied te laten uitbouwen. Zo blijven zij in gebreke ernstige hinderpalen aan te tonen die hen verhinderen hun gezinsleven elders verder te zetten. Verzoekers stellen weliswaar dat het gezinsleven niet kan worden verdergezet in Somalië, gelet op de vluchtelingenstatus van mevrouw R.S.J., doch tonen niet aan dat zij hun gezinsleven niet elders kunnen verderzetten. In deze wijst de Raad erop dat verzoekers heden in Ethiopië verblijven, waarbij zij niet aantonen dat zij hun gezinsleven niet aldaar kunnen verderzetten. Bovendien houden de bestreden beslissingen geen definitieve scheiding in en staat het verzoekers vrij een nieuwe visumaanvraag in te dienen, ditmaal vergezeld van de nodige bewijsstukken inzake de voldoende bestaansmiddelen en de behoorlijke huisvesting zoals bedoeld in artikel 10, §2, vijfde lid van de Vreemdelingenwet, waarbij zij gebruik kunnen maken van het gestelde in artikel 12bis, §§ 5 en 6 van de Vreemdelingenwet.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

3.13. De middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beroepen met de rolnummers 217 118 en 217 131 en 219 190 worden gevoegd.

Artikel 2

De beroepen tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig september tweeduizend achttien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA